

Corina Lupu

O iubire de Crăciun

Bookzone
BUCUREȘTI, 2019

Capitolul 1

— Noelle, ești bine? Îți sună telefonul, nu răspunzi?

Mă ridic fără chef și mă îndrept spre măsuta pe care zbârnâie enervant acel telefon, doar pentru a-i arăta Michaeliei că nu o ignor și că nu am uitat că e în casă. Numele afișat pe ecran mă lasă rece însă. Încerc să-i explic surorii mele că nu mă interesează vreo conversație cu acea persoană.

— Ești rea, Noelle! Răspunde-i! El nu are nicio vină, Dumnezeule...

Îmi vine să i-o retez scurt, dar nu vreau s-o supăr. Mă suportă zi de zi, deși nu i-am cerut ajutorul ori vreun sfat.

— Altădată, îi spun doar, sperând că va înceta.

— O să se sature cu adevărat într-o zi, atunci să te văd. Perioada proastă prin care treci tu n-are nicio legătură cu Leo. E totuși iubitul tău, nu te înțeleg, jur.

— Nici nu te chinui, n-ai de ce.

— Dar, Noelle...

Ridic brusc mâna pentru a o opri. Destul! Aproape că o iau la fugă pe scări pentru a mă ascunde în „bârlogul“ meu, dar Michaela are gura mare, așa că vorbele ei mă ajung din urmă.

— Te iubesc, dar ești o proastă, o fraieră, o visătoare. Trezește-te! Ia-o de la capăt pentru că poți, te rog!

Mă arunc în mijlocul patului și-mi îngrop capul între perne. Poate mă sufoc și scap de toți, de toate. Dar cum plânsul e o stare constantă deja, izbucnesc în lacrimi. Jos, în living, Michaela își continuă sporovăiala. Nu vreau s-o mai aud, dar ea e dispusă la un real efort, folosindu-și la maximum corzile vocale.

— O să regreti, să nu-mi zici că nu te-am avertizat. Ce are a face furia ta necontrolată cu bietul Leo? Te răzbuni pe el, pentru că ai dat doar de editori care nu-ți pot înțelege munca? Sau poate romanul tău nu este atât de bun pe cât crezi, deși l-am citit și mi s-a părut genial... Dar ce știu eu? Sunt vreun critic literar?

Sunt pe cale să cedez nervos. Cuvintele ei îmi țiuie în urechi și simt cum mă apucă o migrenă teribilă. Sar din pat, deschid ușa și încep să urlu cât mă ține gura.

— Taci! Taci! Taci sau ieși din casa mea! Nici măcar nu știi de ce ești aici... Nu te-am invitat eu, n-am nevoie nici de sfaturi, nici de compasiune, nici de compania ta. Michaela, ar trebui să pleci cât mai curând, altfel nu răspund de vorbele mele și zău că o să te jignesc.

— Oh! Mă dai afară deci... Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta. Mă mir chiar că mi-ai tolerat prezența atât timp. O lună de zile nu e puțină vreme... Nerecunoscătoarea! Mi-am neglijat iubitul ca să-ți fiu „dădaca“, mi-am pus relația în pericol doar ca să-ți oblojesc ție rănilile... Asta e răsplata? Mulțumesc!

— Dar nu ți-am cerut nimic, de ce-mi scoți ochii acum? Ai venit de bunăvoie și-mi ții zilnic lecții de morală și comportament. Ce-i asta? Sunt vreun copil care trebuie educat, hrănit, învelit la culcare? Serios? Cât să-ți mai suport țăcăneala?

— E ok, ține-o pe a ta, cui crezi că îi pasă? Închide-te în casă, nu-ți mai schimba dimineața pijamaua, oricum stai și zaci toată ziua în pat. Lasă viața să treacă pe lângă tine și plângi, plângi... Știi cât de frumoasă ești când plângi? Bravo, Noelle, măreț plan!

Michaela se înfuriase și ea. Continuă să mai mormăie un timp, apoi trântitul ușii de la intrare răsună în toată casa.

„Uf, du-te, lasă-mă să respir...” Îmi părea rău că o necăjesc, îi dădeam chiar dreptate într-o oarecare măsură, dar n-aveam puterea, nici fizică, nici psihică, să ies din paienjenișul gândurilor mele negre. Eram încorsetată în acea „pasă proastă”, cum o numea Michaela și nu găseam un motiv real, palpabil, de care să mă agăț pentru a încerca să evadez.

Scot din nou, dintr-un sertar, manuscrisul romanului meu și-mi arunc ochii peste el. L-am citit și corectat de atâtea ori, încât știu pe de rost cele peste două sute de pagini. Îmi place din ce în ce mai mult și nu înțeleg cum de nu am găsit pe cineva care să aibă aceeași părere. Bineînțeles, mă refer la un editor, la o persoană care asta face, cu asta se ocupă. Ce nu-i în regulă cu el, când mie mi se pare perfect? Personaje, acțiune, intrigă, totul te îmbie să citești pe nerăsuflăte, te face să nu-l mai lași din mână. Și totuși... M-am gândit de multe ori să-l arunc ori să-i dau foc, dar n-am găsit puterea necesară. Ar însemna să renunț chiar eu la a mai crede în mine și în munca mea. Nu, asta nu se poate întâmpla. Chiar dacă va rămâne pentru totdeauna doar un teanc de coli pe care se va așterne praful, e al meu, parte din mine și din viața mea.

Aud două bătăi scurte în ușa și realizez că Michaela s-a întors, deși n-am auzit-o urcând scările. „Dar te-ai grăbit, nu glumă... Nu-ți priește aerul de afară, oare?”

— Sunt în siguranță dacă intru sau ai de gând să arunci cu ceva în mine? mă întrebă ea, deschizând cu teamă ușa „bârlogului” meu.

— Hai, vino, n-o să-ți fac nimic, te asigur!

— Ți-am adus gogoși cu ciocolată, știu că-ți plac. Poate, te îndulcesc puțin. Vrei?

— Mi-e totuna, dar o să mănânc, doar pentru că te-ai deranjat pentru mine. Arată super, mulțumesc!

— Noelle, știi că vreau să-ți fie bine, nu? În plus, când ești tu tristă, nu mă simt nici eu confortabil. Mă doare să te văd suferind, dar exagerezi, crede-mă. Nu e sfârșitul lumii... Se va găsi cineva suficient de inteligent pentru a vedea în acel roman exact ceea ce vezi și tu, ceea ce ai vrut tu să transmiți. N-ai întâlnit încă persoana potrivită, asta e tot. Iar Leo? Ce ai cu el? Te iubește.

— Ce iubire e asta, Michaela? Cineva care iubește crede în partenerul lui, îi este aproape, îl înțelege, încearcă să-l ajute sau cel puțin e solidar cu dorințele lui. Despre ce vorbim? Leo mă iubește doar pentru felul în care arăt, pentru

că interiorul nici măcar nu mi-l cunoaște, nici măcar nu e curios să mi-l descopere. Asta sunt eu? Doar o femeie frumoasă? N-am alte calități, n-am pasiuni care să mă definească, nu contează ce gândesc, în ce cred? Când mă vedea scriind, îmi spunea că pierd vremea de pomană... „Cine o să-ți citească poveștile tale atât de profunde? În ce lume trăiești? Oricum, nimeni nu mai citește în ziua de azi...”

— Poate că are dreptate și n-o spune cu răutate... Astea sunt vremurile. Din păcate, foarte puțină lume mai cumpără cărți.

— Și ce să fac? Îmi place să scriu și vreau să cred că mai există oameni pasionați de literatură, dornici să citească o carte bună. Nu, Leo e prea superficial pentru mine.

— Toți bogații sunt puțin superficiali, mă mir că nu știi lucrul ăsta.

— Mie nu-mi hrănesc sufletul vacanțele interminabile și cumpărăturile în magazinele de lux... E drept, e cât se poate de frumos să călătorești, să vezi lucruri noi, sunt atâtea locuri minunate în lumea asta. Dar nici măcar asta nu se întâmplă când plecăm undeva. Cum ar fi să viziteze Leo un muzeu sau o biserică celebră, când singura lui preocupare este să pândească valurile potrivite pentru surfing? Cum ar fi să ne

plimbăm pe străzi și să descoperim frumusețile și secretele orașului în care ne aflăm, când pe el îl interesează doar restaurantele de cinci stele și meniurile cheilor francezi? Apoi o relaxare la spa-ul hotelului și seara o plimbare cu yachtul sau o tură printr-un cazinou... La asta se rezumă vacanțele cu el... Ah, am uitat că trebuie să probeze noile colecții vestimentare din magazinele lui preferate... Nu, mi-a ajuns, zău.

— Tu îți dai seama ce spui, Noelle? Sunt femei care ar ucide pentru un asemenea stil de viață, care și-ar vinde sufletul diavolului pentru a trăi așa. Iar tu te plângi? Incredibil, esti unică. Și să nu mai vorbim despre aspectul lui fizic... E un bărbat atrăgător, soro, înalt, cu ochii verzi, cu un corp sculptat... Chiar ești proastă? Nu te supăra, dar ai luat-o razna de tot. Jur că ar trebui să te vadă un medic, nu ești în regulă. Cred că ți-ai pierdut mințile.

Parcă simțind că se vorbește despre el, Leo sună din nou.

— Vorbește cu el, că te bat. Auzi? Te bat!

Michaela mă privea atât de amenințător, încât eram convinsă că va sări pe mine, dacă nu aveam să răspund apelului.

— Leo?

— Oh, în sfârșit... Credeam că n-o să-mi răspuzi în veci... Tot supărată, iubito? Ce ți-am făcut, zău?

— Ce mai vrei acum? Dormeam, n-am auzit telefonul.

— Hai, serios? De o lună de zile, nu prea-l mai auzi. E defect, are vreo problemă? Imediat îți cumpăr unul nou. Ne vedem deseară? Am o surpriză pentru tine.

— Nu mai spune, s-o fi deschis vreun restaurant nou? Sau vreun club?

— Nu, dragă, te duc la o lansare de carte. Ce zici? Am nimerit-o, nu?

— Vorbești serios? Ai tu de gând să calci într-un asemenea loc?

— Mă jignești, iubito... Cu tine zbor pe Lună, dacă e nevoie, n-ai înțeles încă? Hai, la ora 7 vin să te iau. Love you, bye, bye!

— Ai auzit, Michaela? Cred că visez. Leo și lansarea unei cărți. Incredibil!

— Eh, ce-ți spuneam eu? Tipul ăsta te iubește și face orice pentru tine, chiar dacă asta înseamnă să moară de plictiseală la o lansare de carte. Mare lucru, mare... Bravo, tinere, asta da strategie!

— Poftim?

— Nimic, dragă, sunt mândră de cumnatul meu.

— Care cumnat, Michaela? Doamne ferește...

— Ei, hai, gata cu vorbăria, e vremea să renunți la pijamaua asta cu delfini și să porți ceva haine. Du-te, pregătește-te, mergi la o lansare de carte!

Michaela era numai un zâmbet. Știam că-l place pe Leo, nici nu e de mirare. Fusesse foarte atent cu ea și-o copleșise cu cadouri scumpe de ziua ei, de Crăciun... „Doar e sora ta, aș putea să mă fac de rușine?“ îmi spunea întotdeauna când îl luam la rost și îi reproșam cheltuielile prea mari. Iar ei îi convenea de minune... S-a mai potolit după ce ea și-a făcut un iubit, pe Theo, un medic stagiar, care nu privea cu ochi buni acele atenții costisitoare. Era gelos băiatul, lucru firesc, dealtfel. Am avut grijă, însă, să-i explic cum stă treaba cu Leo. A înțeles până la urmă, devenind chiar prieteni foarte buni.

Era pentru prima oară în doi ani de zile de când eram împreună, când al meu iubit mă scotea într-un loc „intelectual“, cum îi spunea el. Habar n-aveam dacă acest lucru se datora depresiei mele, de care devenise și el într-un final conștient sau era mâna Michaeliei care-i sugerase acest lucru. În fond, nici nu mai conta.

Eu eram bucuroasă, iar Leo primise o bilă albă din partea mea pentru asta. M-am îmbrăcat rapid cu un deux-piece pe care-l adoram, mi-am pus perechea preferată de stiletto, mi-am aranjat părul și m-am machiat discret, eram aproape binedispusă.

— Uau, ce-i asta? mă apostrofă Michaela de îndată ce am coborât scările. Te-ai angajat ca profesoară la vreo școală și eu nu știu? Păi, cum să ieși îmbrăcată atât de sobru? Parcă o văd pe mama, te rog... Draga mea, ai 25 de ani....

— N-am înțeles... Doar nu ies în club... E o ținută perfectă și mă simt bine în ea.

— Poate, după lansarea aceea, veți merge undeva.

— Și?

— Și cred că...

Nu apucase să-și termine fraza, pentru că soneria vestise sosirea lui Leo.

— Să nu te aud, am avertizat-o nervoasă. Niciun comentariu, gata!

Cu un buchet enorm de trandafiri în brațe, Leo stătea ca Statuia Libertății în fața ușii. Avea un zâmbet ciudat, o combinație între „mor de nervi“ și „treacă totuși de la mine“.

— Oh, domnișoarele mele, ce frumoase sunteți! atacă el cu complimente din primul

moment. Simt furnicături pe șira spinării, privindu-vă... da, da, bellissime!

— Bună, Leo! îl întâmpină Michaela, cu un surâs dulce pe chip, nici tu nu ești mai prejos, dragă, niciodată n-ai fost.

— De-ar fi și sora-ta atât de deschisă și amabilă, lumea mea ar fi minunată. Din păcate, privește-o... Ai zice că am venit s-o duc la muncă, în tura de noapte. Ha, ha!

— Ai terminat, Leo? îl întreb de parcă n-aș ști că sporovăiala avea să continue.

— Ai văzut, Michaela? Ce mod de a te bucura când îți vezi iubitul? Așa îl primești și tu pe Theo, nu? De la tine a învățat? Nu cred. Ea e diferită, e profundă, iar acum traversează perioada de căutare a eului propriu, a împlinirii profesionale.

Michaela încerca să-i facă semn să tacă, simțind că o mică furtună avea să izbucnească în caz contrar. Dar Leo părea hotărât să spună tot ceea ce avea pe suflet.

— Ce norocos sunt! M-am îndrăgostit în prima clipă când am văzut-o, am știut că voi face orice pentru ea...

— Chiar e destul, Leo. Mergem? O să întârziem.

De data aceasta, tonul vocii lui Noelle nu mai lăsase loc de comentarii, astfel că și-au luat la revedere de la Michaela, sceptică cu privire la succesul acelei seri.

